

[Norlev.]

fundets produktive Evne det allermindste, tværtimod, den virker som en Hemning og en Hindring for denne produktive Evne, fordi den betyder en større eller mindre Afgift, der maa betaales som Entré til Arbejdet, for at faa Adgang til Arbejdspladsen, til Jorden. Og der er en Kapital, som kan kaldes aktiv, fordi det er en Kapital, der er omsat i Produktionsmidler af forskellig Art. Det gælder i høj Grad om, at vi, naar vi tager Afgifter og Skatter, Indtægter til Samfundet i det hele, ikke rammer denne sidste Kapital saadan, at vi hemmer og hindrer Erhvervslevets Udfoldelse, men rammer den første.

Vi i Retsforbundet er valgt til at gøre opmærksom paa denne Forskel paa Kapital og gøre opmærksom paa, at saa længe man ikke uskadeliggør den passive Kapital og fjerner de Hindringer, den lægger i Vejen for Udfoldelse af Initiativ og Virksomhed, saa længe kan vi ikke opnaa økonomisk Sundhed i vort Samfund. Vi haaber, at denne Forstaaelse en Dag maa slaas igennem, for ellers vil vi komme til at opleve stadige Kvaler i den vanskelige Fremtid, der ligger foran os.

Her er det tragisk, at den højtærede Finansminister ikke vil være med til at revidere Loven om Grundstigningsskyld, saaledes at vi kunde inddrage til Samfundet de 1 200 Mill. Kr. Grundstigningsværdi, der er skabt fra 1936, men at dette stadig skal være en Foræring til Grundejerne.

Noget af denne Foræring vil selvfølgelig rammes ved den foreslaaede Lov, og jeg skal gerne complimentere den højtærede Finansminister for den Bestemmelse i Lovforslaget, der siger, at naar Grundværdien overstiger en vis Værdi pr. ha, skal der ikke lægges Loft over denne Stigning. Men ellers slaar Afgiften hele Formuestigningen i een Bøtte, og derved kan den i høj Grad komme til at ramme ogsaa Erhvervskapitalen. Jeg har ikke tilstrækkelig Indsigt i Aktieselskabers økonomiske Forhold til at kunne sige noget afgørende derom, men det forekommer mig, at naar man baade tager Afgift af Aktieejerne for det, som Aktierne er steget, og tillige tager Afgift af Aktieselskaberne, saa kan det let give noget i Retning af dobbeltbelagt Smørrebrød, som altsaa i dette Tilfælde næppe vil smage særlig godt.

Saa har jeg nogle Enkeltheder, som jeg gerne vil have Lov til at gøre opmærksom paa. For det første dette Spørgsmaal: Hvorfor skal 1939 danne Basistid? Spørgsmaalet har været rejst her af en af de foregaaende Ordførere. Den Formuestigning, der er sket i Kalenderaaret 1939, kan dog ikke

siges at være skabt af Krigsforholdene. Den er ikke et Resultat af Inflationen. Derfor synes det mig mere retfærdigt, om man benyttede 1. Januar 1940 som Basistidspunkt.

Med Hensyn til § 5, Stk. 2; vil jeg rette et Spørgsmaal til den højtærede Finansminister om Nybygninger. Jeg kender et Tilfælde, hvor en Mand overtog en Nybygning omkring Aaret 1940. Den er steget 20 pCt., men Spørgsmaalet er: skal der nu regnes med disse 20 pCt., eller skal man trække $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{6}$ fra, hvis Basistidspunktet skal være 1939? Manden var ret interesseret i at faa det at vide, og selv om det er et lille Spørgsmaal, har det sin Interesse, fordi der kan være andre Tilfælde, hvor Nybygninger og andre Ejendomme, der er overtaget paa et senere Tidspunkt, lad os sige 1941 eller 1942, maaske ogsaa er steget de 20 pCt. Vil man saa benytte Overtagelsestidspunktet som Basistidspunkt, eller vil man give en Afkortning her i de 20 pCt.?

I § 11 tales der om, at selv om Formuen er negativ, skal Basisformuen dog ansættes ved Nul. Jeg ved ikke, om det er mig, der mangler tilstrækkelig Evne til at forstaa dette. Selvfølgelig vil der ikke være mange Tilfælde, hvor en Mand kun har Gæld, men der kan tænkes Tilfælde, hvor en Mand i 1939 levede, som man siger, næsten af sin Gæld. Hvis hans Formue saa alligevel skal ansættes som Nul, forekommer det mig, at saa kan Virkningen af en eventuel senere Formuestigning komme til at ramme temmelig uretfærdigt.

Et tredje Tilfælde, fra § 12. Jeg kender et Tilfælde, hvor en nyopført Ejendom blev overtaget før 1. Oktober 1938, men til en Pris, der laa noget under, hvad den senere blev vurderet til i Ejendomsskyld. Omvurderingen til Ejendomsskyld fandt Sted saa sent, at Ejeren ikke fik Kendskab dertil, før han havde indgivet sin Selvangivelse i 1939, hvor han altsaa som Formue regnede med den lavere Sum, som han havde betalt Ejendommen med. Han har saa senere betalt Skat efter den højere Vurdering, og Spørgsmaalet er nu: vil man som Basisformue regne den Ejendomsskyld, Ejendommen blev sat til, men som Manden altsaa ikke vidste Besked med i 1939, eller vil man regne med Købesummen? At Manden var interesseret i at faa det at vide, er ikke saa underligt, for det vilde betyde adskillige Tusinder for ham, om det ene eller det andet blev Tilfældet.

Saa vil jeg gerne slutte med at sige, at jeg haaber, Resultatet af disse Forhandlinger maa blive, at vi faar en saadan Afgørelse